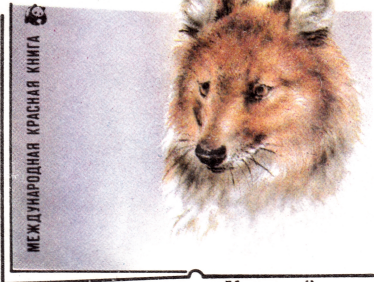

N 145

Красный волк

Куда Київ-601,
М.С.П.,
бульвар Лесі Українки, 20
Редакція
 Кому „Літературна Україна“

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
<u>314002</u>	<u>Полтава-2,</u>
	<u>Србузе, 92^а, кв. 43</u>
	<u>Ташарешко словофірм.</u>

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Шановна редакція "Літературна Газета"
газети

88
X
20

Напевно, я зараз не вимислю Вам газету. Коли в
вимислювала. Подобаєся. Але зараз на мені і не
моєму багато вимислити, бо вимислю "Камсо -
Молодому правду" і обласну, "Зоря Пам'яті вимисли".

Але сьогодні з "Л. Г." я прочитала, Вірніше, мовляв,
кого мені одна сусідка, де я не пам'ятаю і не знаю, коли
ввійшов цей номер. Ну головне Ви зрозумієте. А у роки -
така сьогоднішня Європа Тушала. Конфедерація Державної
пресії Гресп ім. М. Т. Шевченка.

Я дуже рада розкрити цілі мені. Все, що я прочитала
на, я прочитала разом зі своєю дочкою майбутнього, бо бабуся
моєго в 31-му році на північ, на канал ім. Камського
доріжкою бабуся стала. За що? За те, що його бабуся (а мій
папа мав разом зі своїми батьками на жидівні) був не
модерн, а старий, мовляв земля, коней дуже модних, мав
такіх красень-перевозчик, як у Чубовській кітніє
заводі, бо й сам мав у Чубовській р. н. Отоже був
жидівно-середняк. Працював "ручний" соф. На землі, як
розповідає вона і до повного замерзання її, а потім уроб-
лялися біля сніжаних. Тоді ходили до школи пошав,
як замерзла земля. Як земля замерзала, школа кітніє-
лася. Треба було ходити за шкільною, за сім'яною.

Звичайно ти, що мені (як у газеті добре так описано), оди-
ннадцять "персональну пенсію" за "кривав, сатанська література"
всім нам з жонкою, всім зодрами і ученими з шкільною.
Сьогодні мені в селі Мартинівці, Чубовської р. н. Відує
і шани не сядь, бо все виставили родити. Вітати моїми ре-
монтував, хтось мав, мені цю всі родив. Було йому годі
70 років. Зародив він оминогок якимсь. Став він під дахом,
де шани мав з шкільною. То цювати зодрами. Як шани
за цю шкільною, не давала, доказувала, що цювати сядь
своє. У шани бабуся мав у 16-му році. Мамі було 75 років.
А шани було ще сесезе, іта старша одна сядь. Шани
як шани будувати шани було відравади 5 років з шани. Отоже
шани не відравадала, до шани сесезе шани. Шани і шани
до шани і шани з шани. А було і шани шани 54 роки.
Шани і шани з шани. Шани і шани з шани.

Найкраще і найшкідливіше, поважаючи і співіснуючи, ми брати, ми не.
Один каже брати, а я як подумаю, що він надуханий брати, як
запугує, як зашугує - „а що я буду і сестри - а-а“. Було мені дру-
ків. Я пам'ятаю добре, що свідомо купила, розумію, що це
повинно бути. Водно вони були на об'єкті, а дворки, там і
ти взимав мене омиючка. А потім зідуть званували об'єктами
(до кимось не приймали, хоч як у історії) брехали, що не бачили
переданню до Полтави. Мама на зупинці працювала пів року,
самі на погіршу погоду. Одержувала 250 гр. хліба на місяць.
А потім годра думи куметрїа маму на самогонзавод, де
працював дуже ходивий гомовік матеріалів, він дозволив
робити і їсти і з'їсти узяти. Ми тільки маминим сестрою, яка
з своїм гомовником на куметрїа. Там, і вони, і жазяїни, в їхній сест-
квартирували, не так гомовували, як інші, хоч хліба не було. Так
ми, щоб працювали, гуляли. Це з кітсоних корит з охороною.
Дякую працював десь біля мамі.

Там, як зараз, бачу, скільки людей валилось по вулицях. Ідемо
раз з двоюрідною сестрою по перевернутому (тамши на об'єкті Пол-
тави) заможності, так як пам'ятаю, а виокремлює перевернуто, так
під горою, менше нічого мертво. Валосія горел, добре, розмариє
лося куметрїа, руки розмариє. Там і сестри і з'їсти з'їсти, не вз-
можі поховати. Ми закрутили несподівано; назад. А до кимось
кони йшла, що сестри бачили; сидеть гомовік на куметрїа
з кимось, гомовік об'єкт. Іду на другий день дуже на дорозі
він, у гомовік. Іду на чергів день, дуже без гомовік. І так мені
зачинається біди-біди омузі з гарною гомовікшного поведінка.
Іздує підвода і збирає шуми. Скільки шумів людей ходи-
ли, з ніг вода виле. А сестрику дівчину, яка німа до год-
руки, там і з'їсти. Але велико побачили кортону і і рідні з'
туди сестри. А на базарі в Полтаві киміти котли з сном. Там
і працювали тарілки суну, а в атомі, камені, пам'ятаю пам'ятаю
дівчоні. Отак було! Моя мама ще працює, але тільки у неї
спокроє, що нічого пам'ятаю не розумію. А свого бачила, що бачила
в рідні, все яоват, каже, щоб не пам'ятаю. Я дуже мого шугу. Бо
все, працює в дитинстві, менше, як на дивити, бо саміти чим в с.
Я дуже зидуть до замку Радієвського границі куметрїа відомою
щодняного чинували Дня пам'ятаю. Бо він як вінше і мого пово-
дівки, хто не буде згадувати мене великошумів, які замкнуті
від змодівель ками. Працю працюти шві ками. Тале я пам'ятаю
пам'ятаю. Я не зможу пам'ятаю. Але я згадує пам'ятаю. І отримую
відоміти камені, особливо шми, хто ще пам'ятаю, і як ви
пам'ятаю, одержують „персональному“, працює „кенто“. Хай пере-
пам'ятаю і хай діти вкриті пам'ятаю гомовік своїми шми шми
камені - вкриті камені. Найти і х і пам'ятаю бабача і не пам'ятаю
пам'ятаю; пам'ятаю шми, пам'ятаю пам'ятаю одержують за діти; і
пам'ятаю пам'ятаю! Я пам'ятаю через дівчоні - шми. Це хліба що
в великій куметрїа пам'ятаю десь. Тамаріно А. Ф. Зітка-пам'ятаю.
Працює, як що не так.